

גיטי מאירובייז

דָבְרִתִי

הן לא פתחו מעולם דף גמורא, לא שקעו בסוגיות עמוקות ולא ביארו את הווות אבוי ורבה, והן מעולם לא אמרו "הדרן עלך". הן כן התאמכו והשקיינו. הן כן חיזעו והתמידו. והן זכו להציג סיום כל אחת ואחת מהן סימנה השנה את הש"ס כולם. שישה סדרים, שישים מסכתות | בזמן שבבעליהם אומרים את מילות הסיום "הדרן עלך" הן מרכיניות את ראשיהם ומקבלות את שראוי ומגיעו להן "והדרך עלי" | רבעות סימנו את מהזור לימוד הש"ס בחודש האחרון וחכו להתדרר בכתרה של תורה, אך ביןות לחוגגים מהדודות מילוטיו של רבינו עקיבא - "שלוי ושלכם, שליה הווא"! | יצאו לשמע את מסימנות הש"ס מכל החוגים והעדות, מקומות הארץ השונים, אלו שעמדו מאחוריו הפריגוד והמתינו לבבעליהם. ביקשו להבין ממקורו וראשון "נשימים במאז זכין" ולזראות את הנזר שעל ראשן, ה"ירושלים של זהב" של להן, נצץ באור יקרות.

בלי פוליטיקה ואקטואליה

שם: הרבנית חיה גולד
מגורים: קריית גת

בעה של חייה מוסר שיעור הדף הימי באחד הקיבוצים בארץ בஸירות נפש ושלאל על מנת לקבל פרס. יום הוא נושא לדיון, ושם מעביר את השיעור לאנשים שעולים מרחוק מעולמו. משפחת גולד משתיכת לחסידות גור, ואילו יושבי הקיבוץ הם חובשי כיפות סרוגות.

הபער לא יוציא רוחוק?

" ממש לא. הולמים מוכדים את בעלי ועוסקים בלימוד גראדיא. כל אחד מכבד את אורח חייו של רעהו בלי להיכנס לתחוומי פוליטיקה ואקטואליה. הגمراה מהבקת כל יהודי ויהודי ביל' קשר לצבע החולצה שהואLOBב.

למעשה, רוב הלומדים מנסים למצוא את הקשר שלהם ואת דשיותם לאחת החסידויות. סבא שלו היה נושא לרבי, וכן הלאה.

"העשייה הזה היא שליחות של ממש. אני מאמיןנה כי המעלים שנוצרים מכל דף גمرا מתרחבים וגזרים, וכבוד שמיים ואהבת השם מתרבים בעולם. דוקא ההתמדה נתנתן בי תחושת ביתחון. המיסיות מעניקה לי כוח. אני חשה מוגנת. זה לא מתייש אף לא מייאש - להפוך, זהה עשייה מעצימה!"

נשואה 23 שעות ביוםמה

שם: הרבנית רות גולדשטיין
מגורים: ירושלים

"בעל' מוסר את שיעור הדף הימי" בכל בוקר בין שמונה וחצי לתשע וחצי. השיעור ניתן לר' מים ולתלמידי חכמים כמו גם לבועל בתים. מבחינתי שעה זו אינה קיימת כלל בסדר היום השוטף. כל כולה קודש למסירת השיעור".

במה זה מתבטא?

"אן טלפונים, ואפילו דחופים. בתחילת היי לי קשיים בהבחנה מה דחווף ומה לא. היום אני 'השומרת' של בית המדרש. לא משנה עד כמה הקניה דחופה והעזרה נוצרת. לא משנה עד כמה היום קצר והמלאה מרובה. מאום לא יטיט את השיעור ממתכונותו".

ולא חשב מעולם להגמיש מעט את השעה?

" מבחינתי זה אינו ניסון, אף לא קושי. הבוקר שלי כמו של בעלי מתחילה לתשע וחצי. אני רואה בשיעור הבוקר חלק מסדר היום, בדיקת כמו תפילות שחורתית, מנחה וערבית. במהלך שבע השנים היו אשפוזים שונים, בריאות ולידות של נבדים כן ירבו, ושם אירוע לא שינה כהוא זה מן הקביעות של השיעור.

אי מעה לומר שמחינתי אני נשואה עשרים ושלוש שעות ביוםמה. השעה נוספת שייכת לדף הגمراה וכי מה".

מתנתת התונת

"איך יעלה על הדעת שהדקות הכי קדשות ומיעוזות של היום יכולו בקטגורית קושי?! נציג לעצמנו אדם שמעטיקן שלוחה למשימה חמורה עד מאד. הוא בקש ממנו להעיר סחורה לעיר אחרת ולשוב חוזה. אלף הזורות ליו את הנהגה, והוא אכן מילא את ההנחות ונגה בזיהות מרכזית ליעד.

כשהגיעו לשם, הסתוובבchorה ושב לעיר. גאה ומרוצה מעצמו נכנס מידענו לחדרו של המUSIC ובישר לו כי נהג וזהיר ממנו לא יימצא בכל הארץ! הבוס שמע ושאל אם החביבה הועברה לעידה. פני העובד חפו. חביבה? איך? אופס... שכחתי..."

"המוסר ברור. למדת התורה הוא יעדנו המרכז היהודי. תפקידי העיקרי כרעיה לסייע ביד בעלי העשות את חובתו בעולמו וללמוד תורה. לא יתכן לחשוב על התפקיד העיקרי כדבר מסוים ומציק.

שם: גב' רחל רוז
מגורים: ירושלים

"השיעור זהה נקבע כמתנתת התונת של. בעלי' שיחיה חפצ' להעניק לי מתנה, ואני בקשתית שעת לימוד. בעקבות בקשה זו הוא החל ללמידה בכולל שבו לומדים בכל בוקר שלושה דפי גمرا, זאת מלבד שיעור הדף היומי הקבוע.

העולם מחשיב את בעלי' כאיש עסקים הקובל עתים לתורה, אולם מבחינתי אין מדובר ב'ביזנס מון' כי אם ב'תורה מון'. אדם שכל חפצ' וחשקו בתורה. אי אפשר לטעות בכך. אהבה עצה כזאת. נהרות לא ישטפה..."

חפצתי לשמע מרחך על הניסיונות השננים בדרך לסייע הש"ס, אולם טעיתי בכתובות. רחל שוללת מכל וכל את המונחים קושי ובעיה.

קליקה של ממש

החברות הוו תרומה גם לנו, נשות הלומדים. כשהגעתי לשכונה לא הכרתי איש, ודרך השיעור למדתי להכיר נספות ומשפחות נפלאות".

זאת סעודות ה'סיום' אתן בטח עורכות...

"האמת היא שלא. הינו שמחות מאוד אילו נתנו לנו, אולם הבעלים החליטו כי העובדה שאנו, הנשים, מ;amp;#39;שברותם להם לרדת יומם לבית המדרש בשעות שבנהן הם הי צרייכים להיות בבית, היא התורמה והגדולה בקיותנו! אשר על כן, את הסעודה הם עורכים לבד. כל אחד מכם משלם על עצמו."

"בסמינר תמיד למדנו על הזכות של הנשים לתחייה המותמים, מכיוון שהן 'משלחות וממתינות לבועלין'. בזמן ההשיעור הזה אוינו חישה על רשיין את דרכו הגרמאן

לא תמיד קל להישאר בלבד בעיר, לא תמיד נעים לצאת לשוחחות בלי בן זוג, אבל כשאני רואה כמה הם שמחים בלמידה, ועד כמה הם אוהבים זה את זה - אני אשבט מכך המונע כוח!"

שם: הרבנית טוביה כהן
מגורים: אלעד

קבוצת הלומדים בשיעור הדף היומי של בעל הפה
לשם דבר. היכיזד?

טובה צוחקת. "הם אפילו לא הכירו כשותחilio ללמידה
יחד", היא מגלה. "הם היו קבוצה שישבה בבית המדרש
בשעות הערב, קבוצה שחיפשה מה ללמידה בזמן כולל
ערב. כשאחד מהם הציע להצטרף לדף היומי, נגענו
בוגלו."

"אז הם היו אברכים צעירים. אבל מאו חלפו שבע שנים, והימים הם כבר לא ממש צעירים. ב"ה המשפחות גדלו, היו שמחות ושאר אירועים שחווינו יחד. הקבוצה היפה להיות קliquה של ממש. כל משתתף חבר של אמתה של רעהו ודואג לו.

אם אחד צרייך עוזרת, יבואו כולם לסייע, אם אחר יחמיין את השיעור, תיעננו כולם לדעתם את הכל בסדר.

צופה בתהלייר

שם: גב' נעמי הלוֹי

מגורים: בני ברק

אני אומרת 'סיום הש"ס' ורואה את החיים עולה על שפתיך. שמחה? **סיפוק?**
 גם וגם. בימים אלו הלב מוצף באושר ובתחוות סיפוק מדהימה. אני קמה בבודק בשיר על השפטים וחשה כי ברוך השם זכינו! אולום תחשוה זו היא בערך עצמוני בשל הסיום הגדול, במלהך שבע שנים לא חשתי בסיפור הזהה יום יום, זו הייתה השגורה הרגילה שלנו.
 והסיפוק מורגן לקראת סיום מסכת גדולה, אך לא יום יום.
 אולום כתע, בסיוםו של מחוזר לימוד נספף, והתחשוה היא הרבה מעבר לסייעות.

את השה חלק מהוחוגגים?
”תפקידי בבית הוא בבחינת צופיה הליכות
בביתה - אני צופה בתהליך. הלימוד הוא עשייה
مبוכרת ומוקדשת, ואני מאושרת וגהה בה, אך
אחרי הכל אין זו העשייה שלי. אני חשה שמחה
גוזלה בשל חלקי ולא ממעיטה בערכו, אך בה
בעת אני יודעת את מקומי. המאמץ העיקרי
נדרש מוהולמים.”

הבעל, הבנים והנכדים ממשיכים

שם: גב' מזל אדלר

מגורים: קיבוץ עין צורים'

מזל (בבית לוי) נולדה למושפחת רוגנים ומקובלים ידועה ומפורסמת. היא בתו של הרוב יעקב לוי ממירוקו, שכבר בהיותו בן שבע עשרה הזמיןו הגה"ץ רפאל אלנקווה לשמש דיין בבית הדין. אחיה הרוב ציון רחמים לי צ"ל היה הרבה של פנמה. את האהבה והיקדמת לتورה ומוסריות הנפש למצוותיה נקחה מילודות.

"שיעור הדף היומי" הוא רכיב חשוב ומשמעותי בח"י. בעלי שיחיה בריא זכה לסימן את הש"ס בפעם השלישי. מובן של לימודי הדף עצמו הוא ערך מיוחד ועלין, אך יותר מכך, אני רואה עניין גדול בחיבור לכל עם ישראל על תפוצותינו. עצם העובדה שהיודי בקייזר קוטן בארץ ישראל לומד את אותו הדף ואוחז בוatom עניינים שבהם עוסקים בחצי השני של כדור הארץ, הוא דבר מדהים!

"בעל" משתחף בשיעוריים בקביעות, ואני מדרבנת אותו וודאגת להמשיך את מסורת בית אבא הלהה. וכתיבי ובני סימן כבר את המחוור הרביעי, ואפיפל נכדי כבר מושתפים מדי ימים בשיעור הדף היומי. כשאני רואה את הדורות הבאים עוסקים באוריתא בתמода ובמסירות, אני חששה שמחאה גדולה וסיפוק רב. הנה הנה, רואים הם לחבורו לשירותה הזהב. הם חוליה הנדרת במחוזות הדורות!"

בית שלם על מכונו

שם: גב' חיה בן צבי
מגורים: רמת גן

סיום הש"ס, סיפוק אידרו הלא כן?
“אכן כן!” מאשורת חיה, “הסיפוק הוא תולדה של מאמצע. עם כל מסכת שנלמדה החשי שונבנה נדבך נוסף לארכנון המפואר הזה ששמו ש'ס. בסיום כל מסכת החשי שמהה גדולה וסיפוק, אך הם מוחווים לעומת האושר הגודל עעת סיום הש"ס כולם.”
וז לא יבין ולא יתרاء את התהוושה. אין מדובר עוד בלבד לבנים, אלא בבית שלם העומד על מכונו. בית מקדש פרטני שלנו.

“זכורני שבאחד מסויימי המסكتות אמר אחד הנוכחים שודאי משיח יבוא בטרום נגמר את המഴור הבא. לצערנו הוא לא הגיע, ואולם אותו אחד נעמד לדבר בסיום הש"ס שערכנו, הזכיר את החלום שהוא לו לנו והוסף: ‘יהודים, אמנים משיח לא בא, אבל אילו היה בא אז, היה בא למשה שלא גמור את הש"ס, וכי קלה היא בעיניכם?’”

היינו רגעים משבר? עותות קושי?
“היינו קשיים. היינו רגעים שחוחשינו שאולי כדי להפסיק הכל ולנסותשוב במழור הבא, אבל בסופו של דבר הקושי היה נקודתי זמני, והתגברנו עליי, ודוקא בשילך, בשל ההתקשרות, טעם הסיפוק עבר יותר. דוקא מכיוון שהוא לי קשיים אני מרגישה שהחפתי חלק מהמשמעותה. זו הייתה תרומה מותאמת.”

ההצלחה לשמר על הקביעות

שם: גב' ציפי מאירי
מגורים: תל אביב

“חג לנו בלבו!” אומרת ציפי, “ארח החגיגה הגדולה בסיום הש"ס והנוכחי אינה רק לכבוד גמורה של תורה, כי אם גם בגין ההצלחה להתמיד ולשמור על הקביעות.
בכל פעולה שאדם עשו ישנן ההתרgesות והادرנלים של ההתחלתה. הקושי הגדול מתחילה לאחר מכן מה, כשהתהלך הופך למוכר ומעט מיגע.
במהלך החודשים הראשונים חשנו התרgesות, שכן זכר האירועים וההגיגות של סיום הש"ס הקודם עוד הדהeo באזונינו, אך לאחר זמן מה העיפות החלה ל挫. פתאום היה קשה להתרגון לבכ בוקר ולוטר על טרמפה לעובודה.
אך במקביל שבע החנינים מתרגלים לקביעות ומסתגלים מחדש למציאות. מעולם לא חשבתי לשנות את השיעור לזמן אחר. זהו השיעור, ולא מזויים אותו בשום אופן!”

במה את חשה שותפה?

“תוך כדי להתפרק לא מעכלים את הרצף. ננכדים לשגרות חיים, לריתמוס קבוע... ופתאום קול החצוצרות נשמע שוב, ואני משפשפת עניינים ולא מאמין! כבר עברו שבע שנים?
כבר הסתיים לו מזמן נסף של לימוד הש"ס?
אבל במחשבה מעמיקה אני יודעת כי ההרגל והקביעות שרכשנו הם רצץ צאן ברזל. נכון שאלות המיסיות וההתמדה של הלומדים, אך אלו גם המיסיות וההתמדה של נשותיהם, שנintel על כתפיהם שותפות זו בשמייה.”

הילד שלא ויתר

הוא חילק כל דף לשתיים, מחצית אחת למד בהפסקת צהרים בזמן שהחבריו הילכו לפוש מעת, וכמחצית שנייה בערב. בעלי סייע בידו להציג את הגמרות הדורשות ואף העמיד לו אברך שישיעו לו בלימוד.

הבלתני ייאמן קרה! הילד התמיד יומם, דף ועד דף. בכל מסכת ששתיים איך הערכתי כלפי מותעצמת ואיך אישיותו מתגבשת. הילד הרחיב את דיברתו, הריצין מאוד ולמד את פשרן של קביעות ומוחיבות. ראתי איך לפני ימים עמוסים כגן חתונה של אחד מאהיו הוא לומד יותר כדי שהלימוד לא יידחה ולא ייפגס.

היום, בתום שבע וחצי שנים, אנחנו חוגגים עמו את סיום הש"ס! משה אריה שלי שהתחילה הילד הלמוד הפק לבחו רציני ומוחיד. אין לי ספק שהלימוד בניה את אישיותו! כל המשפחה כולה חוגגת עמו, מתרגש וגהה בו.”

שם: אסתר, אימה של משה אריה

מגורים: רכסים

“הקשר שלי לסיום הש"ס שונה במקצת משל שאר הנשים. איני רעה כי אם אם, אולם השמחה וההתרגשות אינן פחותות, להפק, הэн עמקות יותר...
הכל החול לפני שבע וחצי שנים, בעית סיום הש"ס הקודם. משה אריה שלי היה אז בן חמיש עשרה. בחור חכם, נחמד לכל רואיו ורא שמים. החריגות והדרשות נשיאו סביר הסיים הצלicho להציג בו את הרצון לנסות ללימוד את הדף הימני. לא אני ולא בעלי חשבנו שהוא יצליח לעמוד בזה, אולם לא עמדנו מנגד. ראיינו את הלהט וחשבנו שהתחילה לא יזק...
הסבירנו לו במהם דברים אמרוים ושלא יתכן שלימוד את הדף היום על חשבון סדרי הישיבה. הילד לא התיאש.”

היגיות בכל סיום

"גדלתי וחונכתי בבית שהייתה אכסניה של תורה. סיום לא יהיה מאורע שהתרחש לעתים רחוקות. בכל יארצ'יט היו כמו וכמה 'ס'יוםים'. בבוקר הסיום היה המסיימים קוגה מעט רוגל ומנגש למתפללים ובזה הסתיים האירוע. בפעם הראשונה שהחגנו סיום מסכת בשיעור של בעלי, נותרתי נדהמת! הנשים היו מעורבות והכנינו סעודת מלכים שכלה את מיטב הבשרים וההיינוט. שולחות נערכו ברוב פאר והדר, והילדים הוזמנו לראות ולשמעות בוגמרה של תורה. הבית לבש חג. ישכתי שם וחוויתי לראשונה בחי סיום' שקיים את שמחת המשתתפים. מאז, בכל סיום מסכת נערכת שמחה חדשה. בכל פעם שכנים מוזמנים וקריאות המזול טוב מרחיקות את הלב. ההתרgesות וההתלהבות של המשפחה והשמחה האדירה מעוררות בי התרגשות בכל פעם מחדש".

שם: הרבנית לאה לרנר
מגורים: בני ברק

לאה היא רעה של אחד מmagidei השיעור המוערכים בעירה. בבקשתו לברר אצל מה דרש התפקיד.
במה מתבטאת המוערכות שלך במשך השנהם?
"שאדם צריך לדבר לפני הקהל עליו להכן ולעמל מראש. לעיתים הוא גם כוהה אימת ציבור, ותמיד עליו להתאמץ ולמסור את הדרשה באופן בהיר ונעים לאוזן. אשתו, לעומת זאת, ישבת על הכסא, מקשיבה לדברים ובסיום היא זוכה לברכת 'ישר כוח' מנהשות הלומדים".
הוא הדין באשת מגיד שיעור. אני לא מתחנמת ואני לא מכינה את השיעור עד השעות הקטנות של הלילה, ובכל זאת זוכה ל"ישר כוח" מנשות הלומדים".
במה מתבטאת שמחת הסיום?

הסלון הופך למקדש מעט

שם: גב' שושנה חיימוביץ
מגורים: ירושלים

"בדרך כל שיעורו של בעלי נלמד בבית הכנסת הסמוך, מיד לאחר התפילה. באחד מימות בין הזמנים שאל בעלי אם ניתן לארח את קבוצת הלומדים בيتנו יעקב מנין ועוד של מתפללים. בשבייל ז' הייתה זכות גדולה עצומה. שמחתי לארח אותם, להפוך את סלון ביתנו למיען מקדש מעט.

מאז, אני מחקה בקוצר רוח לימים אלו של בין הזמנים. אני יושבת במטבח ושומעת את קולות הלומדים, מבינה את משמעות המילים 'היי משtagenun' אחריה... ההתרgesות, הוויכוחים, הלהט וועל הכל - השמחה, ממש כבשעת נתינהה בסיני אני עוקבת אחר כל סיום, מתרגשת וחשה שותפה אמיתית לעשייה זו".

האם את רואה מעילות נספכות של לימודייך גרים לו?

"ודאי. חברות הלומדים היפה ברבותיהם לקבוצת רעים שהיחסים ביניהם מעוררי קנאה. דאגה כנה, אכפתויו, שיתוף בשמחות וחיללה בעתות-member וקושי. מרגש לראות איך כל הלומדים, בלי יוצא מן הכלל, חברים זה לזה ביל' קשר לרמה הלימודית של כל משתתף. מעבר לזה, ישנה מעלה משמעותית נוספת - חינוך הילדים על ידי דוגמה אישית. קיבלנו עליינו לשתף את כל הילדים בכל סיום וסיום. הילדים רואים וחווים את השמחה, ממשיכים את האושר והחדודה הגלומות בלימוד תורה. אם בזה יסתכו המעלות של לימוד הדף היומי, דיינו".

